

Perlerader kan vi da smile til vore Venner, efter at vi er bleven friserede i Damefrisør-salonen Nyvej Nr. 19.

„Hvad vi vil“ vil gerne en anden Gang staa til Tjeneste som Fører, hvor det gælder om at gøre Indkøb.

Frankfurter Brænde.

Det sidste Nr. af Fru Lina Morgensterns Hausfrauenzeitung fortæller om den store tyske Digter Goethe, at han holdt meget at at spise godt. En Ven af ham, Grillparzer, sagde spøgende om Goethe: „Han skrev undertiden noget, der ikke duede (schlechtes), men han spiste aldrig noget, der ikke duede (schlechtes).“

Naar han i Breve meldte sin Ankomst til sin Moder, glemte han aldrig at give hende et lille Vink om, hvad han ønskede, hun skulde traktere ham med. Blandt disse findes ofte nævnt noget Bagværk, som kaldes „Frankfurter Brænde“. (Som bekendt havde Goethe sit Hjem i Frankfurt a. Main. Hans Værelser staa endnu møblerede som mens han levede. Fremmede kan imod at betale 1 Reichsmarck komme derind og se dem.)

Recepten paa Bagværket aftrykkes i det tyske Kvindeblad, og da den synes meget tiltalende, gengiver vi den ogsaa her:

1 $\frac{1}{2}$ Mandler stødes fint, blandet med lidt Rosenvand, og kommes saa sammen med 1 $\frac{1}{2}$ stødt Melis i en Pande eller Gryde. Det sættes over svag Ild, under stadig Omrøren, til det hele er tørt. Saa lægges det i et Fad og staaar tildækket paa et køligt Sted. Den næste Dag æltes Massen med 1 Æggehvide og 4 Lod af det bedste Mel. Saa rulles det hele ud med en Kagerulle til en Tykkelse omtrent som Ryggen af to Knivsblade. Med et Kagehjul giver man Bagværket, hvilken Form, man vil: lange, runde o. s. v., eller man trykker dem ud med smaa Kageformer. Saa lægges de til Tørring i 24 Timer og bages derefter i en varm Ovn.

(I Recepten, som vel er lidt forældet — den er offentliggjort efter en Dames Død,

der havde faaet den af Goethes Søster Ottilie — staaar, at Bagværket bages paa hede Blyplader, der er overstrøget med Voks.)

Kvindelig Fremskridtsforening.

I Mandags holdt Kaptajn Fischer et interessant Foredrag i Kvindelig Fremskridtsforening om Midlerne til Kvindesagens Fremme. Til Støtte for Kvindens Ligestilling imødegik han de sædvanlige Anker af Mænd, at Kvinderne var Mænd underlegne baade i fysisk, intellektuel og moralsk Henseende. Talerens Erfaring som Docent gik i modsat Retning. Kunde de bevise, at Kvindernes Hjerne var mindre, saa var de derfor ikke mindre fuldkomne; i Fag som Fysik og Matematik havde Kvinder vist, at de fuldstændig stod Maal med Mænd, og deres Aands store Bevægelighed gav dem mange Fordele. At de lettere skulde lade sig paavirke i Embeder end Mænd, troede han ikke, tvertimod viste de maaske snarere for streng Embedsiver i de Stillingen, der blev dem betroede.

Der sagdes, at Kvinden skulde være Mandens Medhjælp — men det var ikke Medhjælp, naar Kvinder blev sat til det Arbejde, som Mænd ikke selv ønskede at udføre, som paa Færøerne, hvor Mænd selv vogtede Faar paa Fjældene og færdedes paa Havet, medens de overlod det kedelige og majsommelige Arbejde at dyrke den stenede Jord til Kvinderne.

Det var ikke alene Arbejdet, der tabte i Kvalitet derved, at det Arbejde, Mænd ikke gad udføre, overlodes til Kvinder, men det var Kvantitet af Samfundsarbejde, der gik tabt, og det var netop Samfundets Pligt at tage alle Evner og Kræfter i rette Brug.

At Kvinderne paa vort nuværende Standpunkt manglede Indsigt i det offentlige Liv, var maaske sandt, derfor maatte der samarbejdes mellem Mænd og Kvinder, og dette Samarbejde kunde ikke begynde for tidligt. — Mændene maatte vindes for Kvindesagen, fordi de i Øjeblikket sad inde med Magten baade i økonomisk og i intellektuel Hen-

seende. Mænd, der havde Interesse for Kvindens retslige og sociale Ligestilling med Manden, kunde give Raad og Vejledning i Kampen.

Som et særlig virksomt Middel til Kvindesagens Fremme var Udgivelse af Skrifter, dels med Beretning om Kvindernes Stilling i andre Lande, Sagens Fremme baade ude og hjemme og ikke mindst med underholdende Fortællinger som hos Englænderne, der i smaa slaaende Skildringer fra det daglige Liv aftvang Læserne Agtelse for Kvinden og ved overbevisende Kraft omdannede de gamle Fordomme til Nutidens humane Tankegang.

Indbydelse til Udlændinge til at holde Foredrag om Kvindesagens Standpunkt og Udvikling i større Lande, fandt Taleren ogsaa vilde gavne Sagen.

Kaptajn Fischers Foredrag, der i Fmhed og Hensynsfuldhed stod højt, vandt Øre hos Kvinderne, og Talerens dybe Forstaaelse af Kvindesagen, der jo har sin Grund i vore Dages Humanitet, styrkede sikkert de kvindelige Tilhørere.

Da Taleren til Slutning gjorde nogle direkte Henvendelser til Kvindelig Fremskridtsforening, som efter hans Mening handlede urigtigt i ikke at optage mandlige Medlemmer, affødte disse Udtalelser efter Foredraget en kort, men livlig Diskussion i al Venskabelighed.

Som Forsvarere for Mænds Optagelse talte Fru Meyer, Fru Arends og Kaptajn Fischer, som afgjorte Modstandere Folketingsmand Fredrik Bajer, Fru Bajer og Frøken Trier; men alle var enige om, at det var en interessant og vellykket Aften.

Meddelelser.

Selskabet „Myrerne“ afholdt sin aarlige Generalforsamling den 23. Februar. Regnskabet for det forløbne Aar fremlagdes og udviste en Nettoindtægt af 592 Kr. 29 Øre, som er anvendt til styrkende Midler, hovedsagelig Malt til trængende Rekonvalescenter. Det specificerede Regnskab ligger til Efter-syn paa „Myrernes“ Kontor, Nørrevoldgade 24, Stuen.

5)

Otte Dages Skilsmisse.

Af

Amanda Kerffstedt.

Oversat af S. H.

Aa, nej vist ikke; hun følte et sandt Velvære ved denne ømme Opmærksomhed. Men hun sagde blot: „De har fuldkommen Ret. Jeg bliver hellere her nede“.

„De vil maaske ogsaa helst være fri for at se de vilde Dyr?“ sagde han.

„Aa“, sagde Valeria smilende, „i Aften forekommer det mig, som om jeg ikke var bange for noget“.

„Naa, saa gaar vi“, sagde han med et tilfreds Udtryk i sit Ansigt.

Men da Forhængen droges til Siden og hun saa' alle Dyrene gennem det spindelsvævtynde Gitter, Tigeren, Løven, Ulven og Hyænen, saa' dem løse alle til Hobe og

Vogteren midt imellem dem, da fandt hun, at hun havde overvurderet sin Styrke og hun blegnede.

„De bliver dog alligevel bange“, sagde han sagte. „Vil De gaa? Sig blot et Ord“.

„Nej“, sagde Valeria, „jeg gyser men fængsles samtidig ved Synet. Se paa Vogterens Øjne, hvor fast hæfter han dem ikke paa Tigeren. Man mærker, at han frygter en virkelig Fare“.

„Ja, man kan holde ti mod en, at han ogsaa en skøn Dag bliver reven i Stykker“.

„Hvorfor har han den stakkels Hund med sig, der kryber sammen halvdød af Skræk derhenne i Hjørnet?“

„Det er for at kaste den til Dyrene, i Fald de ikke længer skulde lyde Revolveren. Det sysselsætter dem et Øjeblik, medens han kan redde sig“.

„Hu, hvor De taler“. Valeria sukkede. „Hvad er vel Menneskets fysiske Styrke i Sammenligning med disse Dyrs?“ sagde hun tankefuld.

„De har Ret“, svarede han. „I dette Tilfælde kunde selv den stærkeste kun gøre Hundens Tjeneste“.

„Nu tror jeg, jeg vil gaa“, sagde Valeria gysende.

Tilslidst spiste de til Aften ved den magiske Belysning af de Millioner kulørte Lamper. Nu skulde man sidde ganske stille og more sig og nyde sin Te og sit Smørrebød. Lapsen raabte paa Opvarteren og bestilte Vin — Rødvin. Valeria, der sad ved Siden af Værten, saa' hvordan det kogte i ham. Det var en haard Kamp for ham at beholde sin Selvbeherskelse, og den ene mørke Sky efter den anden drog over hans Ansigt, medens han sad med nedslagne Øjne og bankede med Gafflen i Bordet. Da Vinen var bestilt, havde han for saa vidt faaet Magt over sig selv, at han med rolig Stemme kunde kalde Opvarteren hen til sig og sige sagte: „Tag ingen Betaling af Løjtnanten. Det er mig, som er her med Selskabet — og — tag et Glas Mælk med til mig. Da jeg bruger Brøndkur, tør jeg ikke drikke Vin“, sagde han derpaa henvendt til Valeria, „men De maa derfor ikke blive fri for at klinge med mig“.

„Hvorfor bruger De Brøndkur? De ser saa frisk og stærk ud“.